

N.º 44

Gener - 1989

Edita: Jazz Club de Granollers
Periodicitat Mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

**ACTUACIÓ DE
BANANA JAZZ
A GRANOLLERS**

FOTO ESPAULELLA

NEW ORLEANS, fa cent anys

“Qui hagi estat a Nova Orleans amb la mirada atenta, no només al brugit del mercat de les botigues, del comprar i vendre, recordarà naturalment la Catedral de St. Louis, mirant al sud-est —cara al riu— a través de la Plaça Jackson—la vella plaça d’Armes—, si té un mínim de sensibilitat per les flors, no haurà oblidat el petit jardí al darrera de la Catedral, tan antic com inesperat, que duu el nom de l’estimat vell capellà “Père Antoine”.

“Amunt, a una punta del carrer Orleans, amagat només per l’abans esmentat jardí i per la Catedral, s’entreveu l’antiga plaça d’Armes”.

“El seu primer temps era lloc de trobada del bo i millor de la gent de la ciutat, del món de la política, vestits amb els articles més refinats, i cap al tard, a la llum de la lluna, era el passeig preferit de la “bona societat” No cal dir que pels enyorats resultava ideal per a comunicar-se els seus nobles

sentiments, les paraules tendres, les carícies... Era el lloc de l’home ric, del mestre, de l’oficial militar i de tots aquells matisos de l’entremat social que conformen la classe dirigent.”

“A l’altra punta del carrer, la plaça Congo, era tot el contrari: allí hi havia el carnisser el forner, l’artífex, el mariner, el soldat, la “noia pintada” i l’esclau negre.”

“Els diumenges a la tarda hi havia diversions senzilles a l’aire lliure. També era l’hora de momentània llibertat pels esclaus, quan la seva naturalesa salvatge i supersticiosa, sortia a flor de pell al ritme dels tam-tams, expressada amb dances i cantades tenyides de les fondàries ancestrals de la seva ànima africana”.

* * * * *

Aquests fragments han estat traduïts del catàleg de l’exposició “THAT’S JAZZ” del Museu de Darmstad, R.F.A.

NEW ORLEANS, fa cent anys

Prop de l'any 1890, als carrers de Nova Orleans, la Ciutat del Delta, la Ciutat del Cotó, en aquella trobada de races, on es mesclaren anglesos, francesos, espanyols, indis, negres i mulats, començaren a divulgar musicalment uns negres esparracats.

El seu vagarejar anava per diversos camins. Pujaven dalt d'un carro tirat per un cavall, un trompeta, de vegades dues, un trombó, un clarinet, una tuba, un banjo i una bateria ambulat. Tocaven marxes vibrants, i durant el descans dels músics, algú cridava les excel·lències d'un callicida o d'un candidat electoral, així com també a vegades la proximitat d'un combat de boxa.

Una altra ocasió musical podria ser l'enterrament d'un membre distingit d'una fraternitat negra. En sortir de la casa del difunt, el mateix conjunt abans assenyalat, seguia darrera el fèretre. Després de l'orquestra, més o menys brillantment uniformada, venien els amics del difunt i, a la fi del seguici, el que se'n deia la segona fila, la quitxalla del barri.

La comitiva s'allargava fins el cementiri al so de marxes fúnebres tocades amb una tristesa pregona. Un cop finalitzades totes les cerimònies en el cementiri, el seguici tornava al punt de sortida, però aquesta vegada les marxes eren vives i brillants. La família, i també els de "segona fila" voletejaven al llarg del camí, oblidant les tristeses.

Tercer camí. Un alcalde de Nova Orleans havia tingut la sanitàosa idea de limitar la prostitució. Malgrat ell, el barri on era tolerada fou designat pel seu nom "Storyville". A "Storyville" s'aixecaren els prostíbuls més esplendorosos del Sud. Per animar les vetllades, tocaven el piano els "professors". I els "professors" —quasi sempre negres— interpretaven llangorosos valsos, blues tràgics o ragtimes abusadors. D'aquesta forma contribuïen a que els clients es sentissin satisfets, que les nenes de la casa tinguessin més propines i que les "madames" obtinguessin més beneficis.

I totes aquestes músiques s'improvitzaren sense paper pautat, sense conservatoris, sense saber perquè els sortia de l'ànima, i d'algun lloc més.

Quart camí de Storyville, i en els barris adjacents, a part de les cases de plaer, i de les timbes, s'obriren uns "dancings" més aviat populars. Les orquestres duien la mateixa formació descrita anteriorment: una trompeta, o dues, un trombó, un clarinet, una tuba (o bé un contrabaix de cordes), un banjo o una guitarra, i ara a més una bateria de debò. També s'hi va afegir un piano, ja que, per fi, l'orquestra era permanent.

Cinquè i més humil camí de divulgació musical. Pels carrers de Nova Orleans, pels camins de tots els pobles del sòlid Sud, deturant-se a les places dels pobles, guiats per uns pigalls, els cantants de blues, ben sovint cecs, trobadors moderns, trobadors bruts, trobadors analfabets, cantaven totes les misèries de les seves vides i de les vides dels seus compatriotes: la resta dels negres bruts, analfabets i espellifats. En els seus blues que recorden el "cante jondo", apareixen tots els problemes de cada dia: les inundacions, la fam, les males collites, les terribles humillacions de la discriminació racial.

Aquestes divagacions per diversos topants han confluït en un únic camí, el de la música de jazz; fabulosa explosió, fantàstica aparició d'una raça que en la plenitud del segle vint ha sabut trobar, sense proposar-s'ho, el vell camí de la senzillesa, el bategar de la sang, el cant perenne de la veritat.

Per tot això, el que aquests bruts i esparracats negres s'han tret de la seva butxaca foradada, el que aquests bruts i esparracats negres ens han regalat, avui també és nostre, perquè s'ha convertit en la música de tots nosaltres, ni més ni menys.

Alfredo PAPO

FESTIVAL DE JAZZ A TERRASSA

AL CENTRE CULTURAL DE LA CAIXA DE TERRASSA I A L'EPIC CASINO

* **DISSABTE, 18 DE FEBRER**

OUT OF THE BLUE i BENNY WALLACE i EL SEU COMBO (C.Cultural).

* **DIVENDRES, 24 DE FEBRER**

MODERN JAZZ QUARTET amb MILT JACKSON, JOHN LEWIS, PERCY HEATH i CONNIE KAY (al Centre Cultural).

* **DISSABTE, 25 DE FEBRER**

STAN TRACY i LA SEVA BANDA (al Centre Cultural).

* **DISSABTE, 4 DE MARÇ**

ALBERT KING, Bluesman. (a l' Epic Casino).

* **DIUMENGE, 5 DE MARÇ**

JOHN Mc. LAUGHLIN amb TRILOK GURTU i KAY ECKHARDT (al Cercle Cultural).

* **DISSABTE, 11 DE MARÇ**

HENRY TEXIER TRIO amb JOE LOBANO i ALDO ROMANO (a l' Epic Casino). També KARNATAKA COLLEGE OF PERCUSSION amb CHARLIE MARIANO.

* **DIVENDRES, 17 DE MARÇ**

G.P.R. ALL STARS amb DIANNE SCHUUR, veu; ERIC MARIENTOALL, saxo; QUEVIN EUBANKS, guitarra; DON GRUSIN, piano; JOHN PATITUCCI, baix; OMAR HAKIM, bateria (al Centre Cultural).

* **DISSABTE, 18 DE MARÇ**

HILTON RUIZ SEPTET, Salsa (a l' Epic Casino). Possiblement també hi haurà el trio del guitarrista BARNEY KESSEL.

* **DIUMENGE, 19 DE MARÇ**

MICHEL PORTAL, saxo; GISMONDI, guitarra; CHARLIE HADEN, baix; i NENE, percussió.

Hi haurà, a part dels concerts d'envergadura, i com ja és tradicional, els concerts a l'aire lliure, els diumenges al matí, a la plaça de Catalunya i a la plaça Vella. Uns concerts que tindran com a protagonistes un seguit de conjunts autòctons: des de La Locomotora Negra al Lucky Guri Quintet, passant per Big Chief i Box Office, fins arribar a la Big Band de Nimes i al trio del bateria nord-americà Joe Gallivan. Fins i tot hi haurà un octet de gent del país que interpretarà música de Cole Porter.

Parò també s'esdevindran les famoses jam-sessions, a la fi dels concerts d'envergadura, que veuran gent tan diversa com el Peer Wyboris

Quintet, el grup d'Ignasi Terraza-Josep M. Farràs i la banda de blues d'Harmònica Zummel entre altres. Aquestes jam se celebraran al local dels Amics de les Arts, organitzadors del festival.

No es deixaran, però, de banda, altres manifestacions, com per exemple dues sessions de cinema prou atractives: "Bird" de Clin Eastwood, i "Round midnight" de Bertrand Tavernier, que s'oferiran al Principal. Ni una sessió pedagògica adreçada a les escoles, una altra de dansa i l'exposició dels vuitanta-vuit cartells seleccionats pel Jurat del concurs convocat per l'organització per tal d'escollir el que havia d'anunciar el festival.

BANANA JAZZ - PLUS MARCELO DE CASTRO

El dia 10 de desembre, a la Casa de Cultura de la Fundació Maspons i Camarassa de la nostra ciutat va actuar el conjunt francès Banana Jazz.

D'entrada hom podria pensar que va ser un concert més, però no és això el que va succeir, ja que l'esmentat grup, compost per Paul Cheron, saxo alt; Philippe Renault, trombon; Henri Cheron, banjo; Roger Olio, tuba; i el nostre consoci i bon amic Marcelo de Castro al Washboard, tocà amb l'estil més clàssic del terme accentuat per la inclusió al mateix de l'instrument de percussió més antic utilitzat en la música de jazz.

Aquest conjunt, que va assolir el primer premi de conjunts de jazz tradicional concedit per l'Acadèmia du Jazz du Paris l'any

1988, ens va fer gaudir amb la seva música la qual cosa, afegida a la seva peculiar formació, la seva personal interpretació dels temes i la seva evident qualitat tècnica, va omplir la vetllada de la nombrosa concurrència amb el seu repertori de temes d'allò més clàssic, en el que destacaria entre d'altres, la balada de Hoagy Carmichael, Two Sleepy Suey People.

Una darrera cosa seria agrair a aquests músics que actuessin sense amplificació, ja que hi havia instal·lades dues columnes d'ambientació, demostrant que no manca un micròfon per cada instrument per aconseguir que els oients gaudeixin de la seva música sense un excés de decibelis.

Pere GISPERT

Discografia bàsica de Duke Ellington
1950 - 1973 (12)

per
JORDI NAVAS i FERRER

Duke Ellington and his Orch.

New York. Apr. 1, 1958

Same as Mar 31. Graham out

Co 60751

Who's afraid of the Big bad

Wolf?

Columbia CL-1282

CO 60752

Gyepy love song

Columbia CL-1282

Duke Ellington's Spacemen

New York. Apr. 2, 1958

Clark Terry (tp); Quentin Jackson, Britt Woodman, John Sanders (tbs); Jimmy Hamilton, Paul Gonsalves (sax); Duke Ellington (p); Jimmy Woode (b); Sam Woodyard (d)

CO 60756

Midnight Sun

Columbia CL-1198

CU 60757

Avalon

Columbia CL-1198

CO 60758

Take the A train

Columbia CL-1198

CO 60759

Body and Soul

Columbia CL-1198

CO 60760

St. Louis Blues

Columbia CL-1198

CO 60761

Perdido

Columbia CL-1198

CO 60762

Jones

Columbia CL-1198

Jones (alt. take)

Columbia 4-4-1180

CO 60763

Early Autumn

Columbia CL-1198

CO 60764

Bassment

Columbia CL-1198

CO 60765

Spacemen

Columbia CL-1198

Duke Ellington and his Orch.

New York. Apr. 24, 1958

Same as Apr. 1, Jimmy Woode out. Oscar Pettiford (b). Ozzie Bailey, (voc)

CO 60901

Duke's Place

Columbia 4-41180

CO 60902

Lullaby of Birdland

CBS 88653

Lullaby of Birdland (take 2) Up to date UTD 2007

Lullaby of Birdland (take 6/7 Franklin Mint Series

Duke Ellington Quartet

Chicago. Jun 24, 1958

Paul Gonsalves (ts); Duke Ellington (p); Jimmy Woods (b); Sam Woodyard (d).

In a mellowtone (take 1)

Doctor Jazz FW 40030

In a mellowtone (take 2)

Doctor Jazz FW 40030

Happy reunion (take 1)

Doctor Jazz FW 40030

The wailing intervale

Doctor Jazz FW 40030

Duke Ellington and his Orch.

New York. Jul. 21, 1958

Clark Terry, Harold Baker, Cat Anderson, Francis Williams, Ray Nance (tps); Quentin Jackson, Britt Woodman, John Sanders (tbs); Jimmy Hamilton; Russell Procope, Johnny Hodges, Paul Gonsalves, Harry Carney (sax); Duke Ellington (p); Jimmy Woode (h); Sam Woodyard (d); Ozzie Bailey (voc).

LOUIS ARMSTRONG

Trompeta, director d'orquestra i cantant, considerat com l'exponent més representatiu de la música de jazz va néixer a Nova Orleans el 4 de juliol de 1900 i morí a Nova York el 6 de juliol del 1971. L'any 1912, degut a que va sortir al carrer disparant un revòlver, va ser recluït al Colored Waife Home, orfelinat on la seva estada durà uns dos anys. A l'orfelinat va formar part de la banda de la institució, tocant el bombo, i més tard la corneta. En sortir del seu internament va actuar en diferents bandes i locals del barri de Storyville. Poc després va tenir la sort que Joe King Oliver, el millor cornetista de Nova Orleans, l'afavorís amb la seva protecció, iniciant el seu aprenentatge dins la música de jazz.

Quan Storyville va ser clausurat i King Oliver es trasllada a Chicago, Louis Armstrong va ocupar el seu lloc com a cosnetista al grup del trombonista Kid Ory.

A les darreries del 1918, mentre Armstrong actuava en els "river boats" que navegaven pel Mississipi, es va casar amb una noia de 21 anys anomenada Daisy Parker. A l'any 1922 arribà a Chicago cridat per King Oliver, i el 1924 es va casar per segona vegada amb la pianista Lil Hardin, membre també de l'orquestra d'Ollie Povers, i més tard, el mateix any, amb Fletxer Henderson a Nova York.

Tot i tocant amb aquesta orquestra es dedicava a gravar discs i a acompanyar cantants de blues, entre elles a Ma Raney i a la celebèrrima Bessi Smith, amb els seus Hot Five i Hot Seven principalment. Aquells dies ja havia canviat la corneta per la trompeta.

L'any 1928, la seva relació amb el pianista Earl Hines, configurà un nou Hot Seven, format pel bateria Zutly Singleton, el trombonista Fred Robinson, el clarinetista i saxofonista Jimmy Strong i Nancy Carr a la guitarra i al banjo.

Amb aquest grup es va gravar l'obra mestra West End Blues, que per ella mateixa ja justificava que Louis Armstrong figurí de manera destacada en la història del jazz.

El 1931 es separà de Lil Hardin i el 1938 es casà per tercera vegada amb Alpha Smit, i quatre anys més tard ho fa amb Lucille Wilson.

La seva carrera va ser molt activa, amb gires per quasi tot el món, i sense parar de gravar. El 1959 va patir un atac cardíac i la seva salut es va ressentir, però ell va continuar treballant fins poc abans de morir.

PERE GISPERT

Ràdio G! 107'6 mgl
JAZZ CLUB
 DIMARTS VESPRE, DE 8 A 9
 Realitzat per LLUIS SITJES

Esteve Colomer Brossa	Jaume Segarra Farrés
Jaume Sararols	Joan Ramon
Alfredo Papo	Pere Gispert
Jordi Vall i Escriu	Pere Espauella i Bufia
Jordi Navas	

Corresponsals a Buenos Aires (Argentina)
 Nestor R. Ortiz Oderigo i Max Seligmann.

Corresponsal en Dinamarca Bob Andersen

Fotografia	Pere Espauella i Bufia
Imprimeix	ROCA impressors, s. a.

Dipòsit legal B - 2472

Domicili Social Ricomà, 72
 Telèfon (93) 870 06 99
 08400 GRANOLLERS
 (Barcelona)

**JAZZ CLUB
 GRANOLLERS**

NEW ORLEANS, CENT ANYS DE JAZZ